

Arrest

nr. 317 266 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 29 september 2023 en verzoekt op 2 oktober 2023 om internationale bescherming. Op 7 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Mazzrek in de provincie Shkodër en bent u Albanees staatsburger. Sinds 1988 bent u getrouwd met A. G. (o.v. X.XXX.XXX). Samen hebben jullie twee zonen (M. en J.) en een dochter (E.).

In mei van 1994 kreeg u het op restaurant aan de stok met Si. V. Jullie hadden beiden gedronken en maakten ruzie, hetgeen ontaarde in een handgemeen waarbij u een blauw oog opliep. Beledigd en vernederd verliet u het restaurant en moest u iets doen. Twee of drie dagen later, op 14 mei 1994, benaderde u Si. op straat in Drisht. U wist dat Si. daar aanwezig ging zijn. Omdat u wist dat een nieuwe confrontatie uit de hand zou kunnen lopen, had u welbewust uw automatisch wapen meegenomen. De confrontatie ontaarde in een nieuw handgemeen waarbij Si. probeerde uw wapen te bemachtigen. Hierop schoot u hem twee keer in de borst. Si. werd nog overgebracht naar het ziekenhuis maar overleed uiteindelijk. Zelf trok u naar uw huis, alwaar u uw familie vertelde over wat er gebeurd was. Een jaar later, in september van 1995, ging u zichzelf aangeven bij de politie, waarop u gearresteerd werd.

In december van 1995 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar. Ook uw broer werd hierbij beschuldigd omdat jullie dit samen zouden gedaan hebben, hetgeen u ontkent. Uw broer daarentegen pleegde een andere moord in 1995, met name op Sh. H. Hierdoor kreeg u een zwaardere straf.

Op 13 maart 1997 kon u, in navolging van de onrustige situatie in Albanië, de gevangenis verlaten. In deze periode verbleef u in uw huis te Mazzrek, waar u gewassen verbouwde op uw veld. Door de daaropvolgende regionale spanningen en de oorlog in Kosovo, werd u pas op 17 januari 2004 opnieuw naar de gevangenis gebracht.

Uw zoon M. vluchtte ten gevolge van de bloedwraakproblemen met verschillende families naar Zweden. Uw zoon J. en zijn echtgenote Ma. (o.v. X.XXX.XXX) verzochten België op 18 januari 2016 om internationale bescherming dat door het CGVS op 14 maart 2017 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde integraal de appreciatie van het CGVS. Hij verliet België niet en diende op 26 september 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming dat door het CGVS niet in overweging werd genomen. Zijn beroep hiertegen werd door de RvV zijn verworpen. Zonder het land te hebben verlaten diende hij respectievelijk op 16 maart 2018 en 15 mei 2018 een derde en vierde verzoek in dat telkens niet ontvankelijk werd bevonden. Uw dochter E. (o.v. X.XXX.XXX) verzocht België om internationale bescherming op 22 maart 2017. Het CGVS nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 september 2022 diende zij een eerste volgend verzoek in dat door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep dat zij indiende tegen deze beslissing, werd op 6 juli 2023 verworpen. Op 21 augustus 2023 diende uw dochter een tweede volgend verzoek in dat door het CGVS nietontvankelijk verklaard werd. Op 11 december 2023 werd de beslissing van het CGVS ingetrokken omdat u intussen een eigen verzoek had ingediend en uw dochter nog enkele bijkomende stukken had neergelegd. Vervolgens verklaarde het CGVS het tweede volgend verzoek van uw dochter ontvankelijk. Een beslissing ten gronde werd tot op heden nog niet genomen.

Uw echtgenote diende op 15 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming dat het CGVS 'kennelijk ongegrond' bevond. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw echtgenote keerde terug naar Albanië omdat u geopereerd werd aan uw oog. Eind 2022 kwam u vervroegd vrij op basis van goed gedrag. Hoewel u het plan had opgevat naar België te trekken, had u op dat moment geen geld. U diende voorts ook nog uw paspoort te regelen. In deze periode bracht u uw administratie op orde en bezocht u uw familie.

Op 27 september 2023 verlieten u en uw echtgenote Albanië. Op 2 oktober 2023 diende uw vrouw een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in te België. U diende die dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek, werd er op 12 december 2023 een persoonlijk onderhoud georganiseerd met oog op het verduidelijken van uw verzoek om internationale bescherming. U kwam evenwel niet opdagen en deelde evenmin een geldig motief voor zijn afwezigheid mee binnen de daarvoor voorziene termijn. Gelet op voorgaande werd uw verzoek krachtens artikel 57/6/5, §1, 1 op 27 december 2023 beëindigd. Op 22 februari werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken omdat u door een administratieve fout verkeerdelijk werd opgeroepen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: een kopie van uw paspoort, een familiecertificaat, uw geboorteakte, een bewijs van uw vrijlating uit de gevangenis, een vonnis aangaande uw gevangenisstraf, een gedeeltelijk document aangaande strafvermindering en een brief van een verzoeningscommissie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u van internationale bescherming uitgesloten moet worden.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: [...] b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; [...]". Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.**

Dient immers belicht te worden dat u zelf een vonnis van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër (d.d. 18 december 1995) neerlegt (CGVS p. 6) waaruit blijkt dat u in Albanië veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar voor de moord op Si. V. én voor de moord op Sh. H. (vonnisnr. 594). Uit het vonnis blijkt dat u deze moorden pleegde in samenwerking met uw broer K. en blijkt u eveneens veroordeeld te zijn voor verboden wapendracht (vertaling vonnisnr. 594).

Uit voorgemeld vonnis blijkt dat u na een ruzie en een handgemeen met Si. V., in mei van 1994, samen met uw broer K. het plan had opgevat Si. om het leven te brengen (vonnisnr. 594 p. 2, 3). Op 14 mei 1994 trokken u en uw broer K. met een automatisch wapen naar Si. Jullie benaderden hem, waarop u zijn zes maanden oude baby uit zijn handen rukte en hij vervolgens beschoten werd door K. (vonnisnr. 594, p. 2, 3). Zijn vrouw en zijn tweede kind waren getuige van de feiten (vonnisnr. 594, p. 2, 3). Vervolgens vluchtten jullie weg, zo blijkt uit de synthese die werd opgemaakt in uw vonnis. Hoewel u blijkens het vonnis destijds trachtte op te werpen dat enkel u verantwoordelijk was voor de moord en het een ongeluk betrof waarbij Si. voor u stond met een automatisch wapen, het tot een handgemeen kwam tussen u en Si. en het wapen per ongeluk afging en zo Si. doodde (vonnisnr. 594 p. 2, 3), kon de rechtbank uw these niet volgen. Zij baseerden zich hiervoor op de getuigenis van de echtgenote van Si., alsook op getuigenissen van haar vader, haar broer en neef, die naar de plaats delict gesneld waren om Si. naar het ziekenhuis te brengen (vonnisnr. 594, p. 2, 3). Voorts konden de kogelhulzen gelinkt worden aan u en uw broer (vonnisnr. 594, p. 2, 3).

Naast voorgaande moord blijkt uit het vonnis dat u en uw broer H. eveneens verantwoordelijk werden geacht voor de moord op Sh. H. (vonnisnr. 594, p. 3, 4). Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat u en uw broer Sh. H. hebben neergeschoten in navolging van een discussie nabij het huis van uw vader. Wanneer de broer van het slachtoffer, P., op de plaats delict arriveerde bleken jullie hem kennelijk nog bedreigd te hebben met hetzelfde lot (vonnisnr. 594, p. 3, 4). Gelet op de getuigenis van P. alsook de resultaten van ballistisch onderzoek, oordeelde de rechtbank dat u en uw broer K. ook verantwoordelijk moesten gehouden worden voor deze moord. Het alibi van uw broer, dat hij bij de moord op Si. aan het werk was en bij de moord op Sh. in Griekenland was, werd niet gevolgd gelet op de bewijslast die reeds omschreven werd. Voorts bleek ook dat het wapen waarmee jullie de moorden hebben gepleegd, niet vergund of geregistreerd was.

Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud opnieuw tracht te beweren dat de dood van Si. V. het gevolg was van een jammerlijk ongeval (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 15/04/2024, p. 5, 9, 10) en u de moord op Sh. H. geheel op uw broer tracht af te schuiven (CGVS p. 6), dient er evenwel op gewezen te worden dat bovengenoemd vonnis het resultaat is van een uitgebreid onderzoek waarbij de geloofwaardigheid van uw verklaringen werd getoetst aan objectieve elementen en de verklaringen van betrokken getuigen. De rechtbank volgde uw these niet en oordeelde dat u minstens medeverantwoordelijk bleek te zijn voor voorgenoemde feiten waarbij u en uw broer kennelijk de intentie hadden om Si. te doden. Eenzelfde

beoordeling werd gemaakt in het kader van de moord op Sh. (vonnis nr. 594, p. 3, 4). Ondergeschikt dient er op gewezen te worden dat uw houding, waarbij u het slachtoffer voor dood achterliet en u zich pas een jaar na de feiten ging aangeven (CGVS p. 5), in contrast staat met uw bewering dat de dood van Si. een ongeval betrof.

In het licht van voorgaande kan het CGVS uw huidige these dat u maar deels akkoord kan gaan met het vonnis omdat u de moord op Si. alleen zou gepleegd hebben, het een ongeluk betrof en uw broer K. alleen verantwoordelijk zou zijn voor de moord op Sh. (CGVS p. 6), niet volgen. Voorts valt het ook op dat hoewel maar deels akkoord zou kunnen gaan met het vonnis, u dit evenwel nooit betwist heeft door een beroep tegen dit vonnis aanhangig te maken. Nochtans blijkt uit de feiten zoals zij weerhouden werden in het vonnis dat u en uw broer intentioneel hebben gehandeld en er geen sprake was van een ongeluk, hetgeen logischerwijze een invloed zou hebben op de strafmaat. Bovendien kreeg u naar eigen zeggen ook een zwaardere straf daar u schuldig werd bevonden aan het plegen van twee moorden. Uw bewering dat er geen beroepsprocedure bestond en dat u ook geen geld had voor een advocaat (CGVS, p. 6), is weinig ernstig. Uit het Albanese Wetboek Strafrechtprocedures, artikel 407 tot en met 421, en dat dateert van 1 augustus 1995, blijkt immers dat het wel degelijk mogelijk is om in beroep te gaan tegen een beslissing van een rechtbank van eerste aanleg waarbij de termijn voor beroep vastgesteld werd op 10 dagen. Dit blijkt ook uit de door u neergelegde aanvraag tot strafvermindering waarin wordt gesteld dat uw veroordeling dateert van 9 december 1995 met definitieve ingang op 18 december 1995 (zie vertaling document 6, p. 2). Uit niets blijkt dan ook dat u, die werd bijgestaan door een pro deo advocaat, geen beroep kon aantekenen tegen de beslissing van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër indien u hier niet akkoord mee was.

Gelet op wat voorafgaat kan er geen geloof aan uw beweringen gehecht worden. Er zijn dan ook ernstige redenen om aan te nemen dat de feiten zoals zij uiteengezet werden in het vonnis van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër werkelijk voorgevallen zijn.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Het intentioneel om het leven brengen van een slachtoffer met een automatisch vuurwapen is een misdrijf dat niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd kan worden. Zij hierbij benadrukt dat u en uw broer Si. V. met een vuurwapen in de hand gingen opzoeken om hem vervolgens neer te schieten met de intentie om het slachtoffer te doden (zie supra). Voorts werd u ook schuldig bevonden aan een tweede moord op Sh. H., waarbij uit het vonnis eveneens blijkt dat u bewust handelde wanneer u de man om het leven bracht (vonnisnr. 594, p. 3, 4). Temeer omdat u er nog mee dreigde zijn broer hetzelfde lot toe te bedelen (vonnisnr. 594, p. 3, 4). Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: U werd in Albanië definitief veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van 25 jaar (zie supra). Ook in België worden feiten zoals degenen waarvoor u veroordeeld werd, zwaar bestraft. Doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, wordt bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar; moord, i.e. doodslag met voorbedachten rade, met levenslange opsluiting (zie art. 393 en 394 van het Belgisch Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw verklaringen en uit het vonnis van de arrondissementsrechtbank van Shkodër kan niet blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt immers dat interpersoonlijke of gemeenrechtelijke motieven aan de grondslag lagen van de moorden waaraan u schuldig werd bevonden. Bijgevolg is het misdrijf niet-politiek van aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. De bewuste feiten vonden plaats op 14 mei 1994 en op 20 januari 1995 in Albanië.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Zo dient er vooreerst op worden gewezen dat u strafrechtelijk veroordeeld werd en als mededader, minstens als medeplechtige, schuldig werd bevonden aan de hierboven uiteengezette feiten. Uw weergave van de moord

op Si. V. en uw ontkenning van enige betrokkenheid bij de moord op Sh. H. kunnen, zoals bovenaan reeds werd uiteengezet, niet aangenomen worden.

Nergens uit de elementen in uw dossier kan blijken dat u handelde uit wettige zelfverdediging, zoals uw advocaat tracht te stellen (CGVS p. 11). De feiten zoals uiteengezet in het vonnis dat u neerlegde zijn plausibel en zijn gestoeld op objectieve elementen (zie supra). Hieruit blijkt niet dat u zou gehandeld hebben vanuit een wettige zelfverdediging. Bovendien heeft u het oordeel van de rechtbank ook niet aangevochten, hoewel u kennelijk die mogelijkheid had (zie supra) en dit dan ook verwacht kan worden indien u het niet eens zou geweest zijn met de beoordeling van bovengenoemde rechtbank. Voorts duidt de door u omschreven houding, (die eveneens in het vonnis staat omschreven) waarbij u en uw broer wegvluchtten, het slachtoffer achterlieten en u zich pas een jaar na de feiten ging aangeven (CGVS p. 5, 9, 10), evenmin op een situatie van zelfverdediging.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen kan uw these dat u uit wettige zelfverdediging handelde, niet worden weerhouden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.** U stelde dat de betreffende wetten gevolgd moeten worden maar wees erop dat u uw verplichtingen ten aanzien van Albanië bent nagekomen daar u uw straf heeft uitgezeten (CGVS p. 10). Voorgaande doet echter geen afbreuk aan het feit dat het vaststaat dat u individuele verantwoordelijkheid treft voor de dood van Si. V. en Sh. H. Het loutere feit dat u werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de voormelde uitsluitbare handelingen, verhindert niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten. Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het beginsel “ne bis in idem” in dit geval niet van toepassing.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u in dit verband hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Ze tonen, naast uw identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling enkel aan dat u in Albanië werd veroordeeld voor twee moorden en verboden wapendracht alsook dat u na strafvermindering werd vrijgelaten. De door u neergelegde brief van de ‘Peace Reconciliation Missionaries of Albania’ werd opgemaakt voor uw broer N. in het jaar 2018. Hieruit kan niet blijken dat u anno 2024 dreigt geviséerd te worden door de families V. en H. en derhalve geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten, hetgeen onderaan ook verder besproken wordt. Voorts moet er op gewezen worden dat het stuk slechts een kopie betreft, waardoor er slechts een beperkte bewijswaarde aan het stuk kan worden toegeschreven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (zie infra) dat bloedwraakcommissies er in het verleden niet voor terugdeinsden om valse bloedwraakattesten uit te reiken.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde uit vrees voor de familie van Si. V., die u om het leven heeft gebracht, niet te kunnen terugkeren naar Albanië (CGVS p. 7). Concreet stelt u dat zijn familie u kan vermoorden bij een terugkeer (CGVS p. 7). Voorts verklaarde u ook de familie van Sh. H. te vrezen omdat uw broer hem vermoord heeft (CGVS p. 7).

Vooreerst kan er gewezen worden op een aantal elementen die uw geloofwaardigheid ondergraven. Zo valt het op dat hoewel u stelde deze twee families te vrezen u noch uw familieleden contact hadden met een van deze families noch dat zij jullie benaderden of bedreigden (CGVS p. 5, 6, 7, 8). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tussen 1997 en 2004 door de onrustige situatie in Albanië en de Balkanregio thuis was en uw velden bewerkte zonder dat u problemen kende met de familie V. (CGVS p. 7). Voorts woonde u na uw vrijlating nog negen maanden in Albanië (CGVS, p. 3) hetgeen uiterst bevreemdend is binnen uw these dat u in Albanië vreest voor uw leven. Dat u nog geld moest verzamelen, kan voorgaande niet verklaren. U stelt immers zelf dat het nieuws over uw vrijlating wel de ronde gedaan zal hebben (CGVS p. 10). Toch blijkt u in die periode nog uw administratie op orde gebracht te hebben en kon u klaarblijkelijk nog op familiebezoek gaan bij uw zoon J., uw dochter en uw zussen (CGVS p. 3). Indien de families V. en H. daadwerkelijk uit waren op wraak kan er verwacht worden dat zij dit soort mogelijkheden niet onbenut zouden laten. Dat dit niet gebeurde en zij tot heden ook geen enkele stap in uw richting namen, ondermijnt het geloof dat u anno 2024 het risico loopt dat zij u zullen vermoorden.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt dan ook aanzienlijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor de families V. en H.

Wat er ook van zij, u heeft niet aangetoond dat u voor de door u aangehaalde problematiek met de families V. en H., in het geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U bevestigde dit ook tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 8, 9). Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft (CGVS p. 8, 9). Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat, indien er in dergelijke gevallen aangifte wordt gedaan, de Albanese politie naar aanleiding hiervan niet zou optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State** van 29 juni 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania_characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uw these dat u geen 24u op 24u bescherming kan genieten (CGVS p. 8, 9), is weinig ernstig. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag, en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand

geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Bijvoorbeeld werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aannahme in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer in het geval van bloedwraak niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit dezelfde informatie dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. U dient hier evenwel zelf de nodige stappen voor te nemen (CGVS p. 8, 9).

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Binnen het General Directorate of State Police werd er een Headquarters against Crime with Motives of Revenge and Blood Feud opgericht. Wanneer een gezin door bloedwraak in gevaar is, is er een speciale afdeling van de politie, de Sector of Special Protection, die assisteert en monitoring en ondersteuning biedt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Lokale politiediensten houden hun eigen databases bij en werken ook aan preventie. Ze doen dit samen met lokale actoren uit de burgermaatschappij en de ngo-wereld. Er is binnen de politie ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van de actieplannen is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van

tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen.

Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Door al deze tussenkomsten is het aantal bloedwraakmoorden de voorbije dertig jaar heel sterk gedaald. Desalniettemin blijven ze voorvallen.

Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op dit alles ben ik dan ook de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 F, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar besluit, dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier zijn betrokkenheid blijkt bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegekend, baseert op het vonnis d.d. 18 december 1995 van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër waaruit blijkt dat verzoeker in Albanië veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar voor de moord op Si. V. en Sh. H. In deze betoogt verzoeker dat dit vonnis niet het resultaat is van een uitgebreid onderzoek, dat zijn rechten van verdediging – waaronder “*het recht om met de getuigen in het dossier geconfronteerd te worden en het recht op wettige zelfverdediging*” – destijds geschonden werden en dat er daardoor een gebrek in de strafrechtelijke procedure in Albanië was.

Daarnaast oppert verzoeker dat het bestaan van (bloed)wraak in Albanië in de bestreden beslissing niet ontkend wordt. Hij vervolgt dat, aangezien hij in Albanië veroordeeld werd voor moord, er niet kan uitgesloten worden dat hij nu of in de toekomst slachtoffer zou kunnen zijn van wraakacties van de families van Si. V. en

Sh. H. Volgens verzoeker is Albanië ook gekend als een land waar wraakacties worden uitgevoerd zonder voldoende bescherming van de overheid. Hij verduidelijkt dat niet betwist wordt dat de autoriteiten in Albanië machteloos zijn ten opzichte van wraakacties van families van slachtoffers en dat zij onderdanen hiervoor niet kunnen beschermen. Verzoeker besluit dat hij aldus terecht vreest voor wraakacties van de familie van Si. V. en Sh. H. en meent dat hij geen of onvoldoende aanspraak kan maken op nationale bescherming in Albanië.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Verzoeker betwist of vecht de bestreden beslissing in het geheel niet aan waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4. Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de Kwalificatieverrichting.

2.3.5. De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Het is daarbij niet nodig dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en evenmin is het nodig dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard wordt voldaan.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd, vereist niettemin dat er “*ernstige redenen zijn om aan te nemen*” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden, bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève, alsook dat er “*ernstige redenen*” aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57).

De Raad herinnert er dan ook aan dat de uitsluitingsclausules strikt worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij rust. De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, § 35).

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van internationale bescherming wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, “*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

2.3.7. *In casu* stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker neergelegde vonnis van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër d.d. 18 december 1995, waarbij een voor eensluidend verklaarde vertaling is gevoegd (administratief dossier, documenten, stuk 5), blijkt dat verzoeker in Albanië werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien jaar voor de moord op Si. V. en voor de moord op Sh. H., dat hij deze moorden pleegde in samenwerking met zijn broer K. en dat hij eveneens veroordeeld is voor verboden wapenbezit. Uit voormeld vonnis blijkt dat verzoeker na een ruzie en een handgemeen met Si. V., in mei 1994, samen met zijn broer K. het plan had opgevat Si. om het leven te brengen. Op 14 mei 1994 trokken hij en zijn broer K. met een automatisch wapen naar Si. Zij benaderden hem, waarop verzoeker zijn zes maanden oude baby uit zijn handen rukte. Vervolgens beschoot K. Si. Zijn vrouw en zijn tweede kind waren getuige van de feiten. Vervolgens vluchtten verzoeker en zijn broer weg, zo blijkt uit de synthese die werd opgemaakt in voormeld vonnis. Hoewel verzoeker blijkens het vonnis destijds trachtte op te werpen dat enkel hij verantwoordelijk was voor de moord en het een ongeluk betrof waarbij Si. voor hem stond met een automatisch wapen, het tot een handgemeen kwam tussen hem en Si. en het wapen per ongeluk afging en zo Si. doodde, kon de rechtbank zijn these niet volgen. Zij baseerde zich hiervoor op de getuigenis van de echtgenote van Si., alsook op getuigenissen van haar vader, haar broer en neef, die naar de plaats delict gesnel waren om Si. naar het ziekenhuis te brengen. Voorts konden de kogelwonden gelinkt worden aan verzoeker en zijn broer. Naast voorgaande moord blijkt uit het vonnis dat verzoeker en zijn broer H. eveneens verantwoordelijk werden geacht voor de moord op Sh. H. Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat verzoeker en zijn broer Sh. H. hebben neergeschoten in navolging van een discussie nabij het huis van hun vader. Wanneer de broer van het slachtoffer, P., op de plaats delict arriveerde, bleken verzoeker en zijn broer hem kennelijk nog bedreigd te hebben met hetzelfde lot. Gelet op de getuigenis van P., alsook de resultaten van ballistisch onderzoek, oordeelde de rechtbank dat verzoeker en zijn broer K. ook verantwoordelijk

moesten gehouden worden voor deze moord. Het alibi van verzoekers broer, dat hij bij de moord op Si. aan het werk was en bij de moord op Sh. in Griekenland was, werd niet gevolgd gelet op de bewijslast die reeds omschreven werd. Voorts bleek ook dat het wapen, waarmee zij de moorden hebben gepleegd, niet vergund of geregistreerd was.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud opnieuw tracht te beweren dat de dood van Si. V. het gevolg was van een jammerlijk ongeval (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 9, 10) en hij de moord op Sh. H. geheel op zijn broer tracht af te schuiven (*ibid.*, p. 6), oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege als volgt:

“(…) dat bovengenoemd vonnis het resultaat is van een uitgebreid onderzoek waarbij de geloofwaardigheid van uw verklaringen werd getoetst aan objectieve elementen en de verklaringen van betrokken getuigen. De rechtbank volgde uw these niet en oordeelde dat u minstens medeverantwoordelijk bleek te zijn voor voorgenoemde feiten waarbij u en uw broer kennelijk de intentie hadden om Si. te doden. Eenzelfde beoordeling werd gemaakt in het kader van de moord op Sh. (vonnis nr. 594, p. 3, 4). Ondergeschiedt dient er op gewezen te worden dat uw houding, waarbij u het slachtoffer voor dood achterliet en u zich pas een jaar na de feiten ging aangeven (CGVS p. 5), in contrast staat met uw bewering dat de dood van Si. een ongeval betrof.

In het licht van voorgaande kan het CGVS uw huidige these dat u maar deels akkoord kan gaan met het vonnis omdat u de moord op Si. alleen zou gepleegd hebben, het een ongeluk betrof en uw broer K. alleen verantwoordelijk zou zijn voor de moord op Sh. (CGVS p. 6), niet volgen. Voorts valt het ook op dat hoewel maar deels akkoord zou kunnen gaan met het vonnis, u dit evenwel nooit betwist heeft door een beroep tegen dit vonnis aanhangig te maken. Nochtans blijkt uit de feiten zoals zij weerhouden werden in het vonnis dat u en uw broer intentioneel hebben gehandeld en er geen sprake was van een ongeluk, hetgeen logischerwijze een invloed zou hebben op de strafmaat. Bovendien kreeg u naar eigen zeggen ook een zwaardere straf daar u schuldig werd bevonden aan het plegen van twee moorden. Uw bewering dat er geen beroepsprocedure bestond en dat u ook geen geld had voor een advocaat (CGVS, p. 6), is weinig ernstig. Uit het Albanese Wetboek Strafrechtprocedures, artikel 407 tot en met 421, en dat dateert van 1 augustus 1995, blijkt immers dat het wel degelijk mogelijk is om in beroep te gaan tegen een beslissing van een rechtbank van eerste aanleg waarbij de termijn voor beroep vastgesteld werd op 10 dagen. Dit blijkt ook uit de door u neergelegde aanvraag tot strafvermindering waarin wordt gesteld dat uw veroordeling dateert van 9 december 1995 met definitieve ingang op 18 december 1995 (zie vertaling document 6, p. 2). Uit niets blijkt dan ook dat u, die werd bijgestaan door een pro deo advocaat, geen beroep kon aantekenen tegen de beslissing van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër indien u hier niet akkoord mee was.”

In het verzoekschrift oppert verzoeker dat het voorliggende vonnis niet als basis kan dienen om te besluiten dat hij dient uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, daar dit vonnis niet het resultaat is van een uitgebreid onderzoek, zijn rechten van verdediging – waaronder volgens hem het recht om de getuigen in een dossier te confronteren en het recht op wettelijke zelfverdediging – geschonden werden en er destijds – gelet daarop – gebreken in de strafrechtelijke procedure waren. In deze merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding maakte van dergelijke problemen. Bovendien geeft hij in zijn verzoekschrift niet de minste verduidelijking over wat er mis was met het onderzoek voorafgaand aan zijn veroordeling, hoe zijn rechten van verdediging geschonden werden (met uitzondering dat zijn recht om getuigen te confronteren geschonden zou geweest zijn) en welke gebreken zijn strafrechtelijke procedure zou gekend hebben. Uit het voormelde vonnis blijkt daarentegen dat er wel degelijk een uitgebreid onderzoek werd gevoerd voorafgaand aan verzoekers veroordeling. Zo werden er onder meer verklaringen afgenomen van getuigen en werd er een ballistisch onderzoek gedaan. Ook blijkt uit zijn verklaringen en het vonnis dat verzoeker zich gedurende het proces kon laten bijstaan door een (*pro deo*) advocaat. Wat betreft verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij de getuigen van het dossier niet kon confronteren tijdens zijn proces, stelt de Raad vast dat dit een louter blote bewering is. Waar hij in het verzoekschrift verwijst naar het principe van wettige zelfverdediging, merkt de Raad op dat de bevoegde rechtbank heeft geoordeeld dat er *in casu* geen sprake was van wettige zelfverdediging. Verzoeker brengt niets bij of haalt niets aan dat tot een andere conclusie kan leiden. Tot slot oordeelt de Raad dat, indien verzoeker van mening was dat er zaken misgelopen waren tijdens zijn strafrechtelijke proces in Albanië of dat zijn rechten toen geschonden werden, hij beroep kon aantekenen tegen het vonnis dat hier het resultaat van was (zie *supra*), hetgeen hij evenwel naliet te doen.

De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten een ernstig misdrijf uitmaken. Dit vooreerst omwille van de aard van het misdrijf en het toegebrachte leed. Zij hierbij benadrukt dat verzoeker en zijn broer Si. V. met een vuurwapen in de hand gingen opzoeken om hem vervolgens neer te schieten met de intentie om het slachtoffer te doden. Voorts werd verzoeker ook schuldig bevonden aan een tweede moord op Sh. H., waarbij uit het vonnis eveneens blijkt dat verzoeker bewust handelde wanneer hij de man om het leven bracht, te meer omdat hij er nog mee dreigde zijn broer hetzelfde lot toe te bedelen. Een verdere

aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die verzoeker werd opgelegd, zijnde een definitieve veroordeling tot een zware gevangenisstraf van vijftientig jaar. Ook in België worden feiten, zoals degenen waarvoor verzoeker veroordeeld werd, zwaar bestraft. Zo wordt doodslag, *i.e.* het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar en moord, *i.e.* doodslag met voorbedachten rade, met levenslange opsluiting (zie de artikelen 393 en 394 van het Belgisch Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Het gepleegde misdrijf is bovendien niet-politiek van aard. Immers, uit zowel verzoekers verklaringen, als het arrest van de Arrondissementsrechtbank van Shkodër van 18 december 1995 kan niet blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Uit dit vonnis blijkt daarentegen dat interpersoonlijke of gemeenrechtelijke motieven aan de grondslag lagen van de moorden waaraan verzoeker zich schuldig maakte. De bewuste feiten vonden bovendien plaats op 14 mei 1994 en 20 januari 1995 in Albanië, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Verder blijkt uit de elementen van het dossier dat verzoeker de individuele verantwoordelijkheid draagt voor de door hem gepleegde feiten. Zo wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd en als mededader, minstens als medeplichtige, schuldig werd bevonden aan de hierboven uiteengezette feiten. Verder benadrukt de Raad dat verzoekers weergave van de moord op Si. V. en zijn ontkenning van enige betrokkenheid bij de moord op Sh. H., gelet op het bovenvermelde, niet kunnen worden aangenomen. Nergens uit de elementen in zijn dossier kan blijken dat hij handelde uit wettige zelfverdediging, in weerwil tot wat verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud tracht te stellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11) en ook in het verzoekschrift wordt geïnsinueerd. De bestreden beslissing overweegt te dezen op goede gronden als volgt:

“De feiten zoals uiteengezet in het vonnis dat u neerlegde zijn plausibel en zijn gestoeld op objectieve elementen (zie supra). Hieruit blijkt niet dat u zou gehandeld hebben vanuit een wettige zelfverdediging. Bovendien heeft u het oordeel van de rechtbank ook niet aangevochten, hoewel u kennelijk die mogelijkheid had (zie supra) en dit dan ook verwacht kan worden indien u het niet eens zou geweest zijn met de beoordeling van bovengenoemde rechtbank. Voorts duidt de door u omschreven houding, (die eveneens in het vonnis staat omschreven) waarbij u en uw broer wegvluchtten, het slachtoffer achterlieten en u zich pas een jaar na de feiten ging aangeven (CGVS p. 5, 9, 10), evenmin op een situatie van zelfverdediging.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen kan uw these dat u uit wettige zelfverdediging handelde, niet worden weerhouden.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Evenmin liggen er andere verschoningsgronden voor.

Verzoeker laat tot slot de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing volledig onverlet zodat zij eveneens door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. U stelde dat de betreffende wetten gevolgd moeten worden maar wees erop dat u uw verplichtingen ten aanzien van Albanië bent nagekomen daar u uw straf heeft uitgezeten (CGVS p. 10). Voorgaande doet echter geen afbreuk aan het feit dat het vaststaat dat u individuele verantwoordelijkheid treft voor de dood van Si. V. en Sh. H. Het loutere feit dat u werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de voormelde uitsluitbare handelingen, verhindert niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten. Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het beginsel “ne bis in idem” in dit geval niet van toepassing.”

Het gegeven dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die het UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International*

Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, randnrs. 14-15; Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, p.14-16). Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij in zijn land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het gegeven dat de straf werd uitgezeten doet voorts evenmin afbreuk aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoeker.

Op basis van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

2.3.8. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er in hoofde van de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Albanië.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De argumentatie in het verzoekschrift, gericht tegen voormeld advies en handelend over het bestaan van (bloed)wraak in Albanië en het gebrek aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, ook over de feiten die leidden tot zijn veroordeling en de veroordeling in Albanië zelf en dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dit volstond. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS